

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRY BORDEAUX

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

‘Η μικρή βοσκοπούλα κοιτάζε μ’ δλάνοιχτα τὰ μάτια τὴν εἰκόνα πού τελείωνε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους ὁ φτωχὸς ζωγράφος πού εἶχε ἔλθει τελευταία στὸ χωριό. Σ’ ἔνα τετράγωνο πανί, τοσο δά, εἶχε ζωγραφίσει ὅτι ἔβλεπε κανεὶς γύρω. Θεέ μου ἦταν δυνατὸν! Βλέποντας τὴν εἰκόνα μπορούσε νὰ ξαφνιασθῆ κανεὶς. Ὁ ζωγράφος ἔβαλε μιὰ τελευταία πινελλιά στὸ ἔργο του καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν νεα, ἡ ὁποία ἦταν ἡ πιὸ ὀμορφη, καὶ ἡ πιὸ φρόνιμη ὄλης τῆς χώρας, τὴν κοιτάζε πολλὴ ὥρα στὰ μάτια.

— Εἶσαι ὀμορφη! τῆς εἶπε στὸ τέλος τὸ ξέρεις;
— Μοῦ τὸ λέει καὶ ἡ λίμνη αὐτό, ὅταν κοιτάζομαι στὰ νερά τῆς.
— Δὲν σοῦ εἶπε ὁμως ἕνα ἄλλο πράγμα...
— Τί πράγμα;
— Ὅτι μοῦ ἀρέσεις; Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;
‘Εκείνη γύρισε ἄλλου τὸ κεφάλι τῆς. Μιὰ τρεμουλίδα πέρασε ὄλο τὸ σῶμα τῆς, καὶ εὐτυχισμένη, γιατί κ’ αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε μυστικά, ψιθύρησε:
— Ὡ! τὸ θέλω πολὺ.

— ‘Εκαναν τοὺς γάμους στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Μὰ ὁ ζωγράφος προτοῦ νὰ πάει τὴ γυναίκα του στὴ μικρὴ καλύβα του τὴ σκεπασμένη μὲ χορτάρια, τὴν πήγε στους ἀγρούς.

— Θὰ γυρίσουμε τὸ βράδυ τῆς εἶπε... Ἀφοῦ ὁ ἥλιος λάμπει ἀκόμη ἄς περιπατήσουμε. Ἄν θέλεις θὰ πάμε στὸ μεγάλο πύργο, πού εἶνε ἐκεῖ κάτω. Λένε πολλὰ γι’ αὐτόν, καὶ εἰμαι βέβαιος πὸς ποτὲ δὲν πήγες ὡς ἐκεῖ.

‘Εκείνη χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Δὲν θ’ ἀξίξει πιὸ πολὺ ἀπ’ τὸ σπιτάκι μας ὁ πύργος αὐτός.

Μὰ ἐκείνος ἐπέμεινε.
— Πάμε, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἐσύ...

Εἶχαν ξεπεράσει πιά τὰ ὄρια τῆς ἐνορίας τους, ὅταν ἐσπρωξάν τὴ σιδερένια πόρτα ἐνὸς πάρκου καὶ βρεθῆκανε σὲ μιὰ δενδροστοιχία πολὺ μεγάλη καὶ σκοτεινὴ ἀπὸ μεγάλες βελανιδιές. Στὴν ἄκρη τῆς ἔβλεπε κανεὶς τὸ πύργο.

Τὸ βράδυ ἐπεφτεν σιγὰ σιγὰ. Τὰ φύλλα γέγρνανε μὲ χάρι καθὼς φρυσσοῦσε ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι. Τὰ πουλάκια λέγανε τὸ τελευταίον τους, τὸ πιὸ ἀρμονικὸ τραγοῦδι, ἀλλὰ ἐκείνοι δὲν ἀκουγαν παρά τὶς δυὸ καρδιές τους. Καθὼς πλησίαζαν στὸν πύργο τὰ σκυλλιά πήγαν νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν.

— Φοβοῦμαι! εἶπε τότε ἐκείνη.

Τὰ σκυλλιά τοὺς δεχτήκαν μὲ χαρούμενα γαυγίσματα, καὶ ἄρχισαν νὰ γλείφουν τὰ χεῖρα τοῦ ζωγράφου.

— Σὲ γνωρίζουν λοιπὸν; ρώτησε ἐκείνη.
— Ἰὼθα κ’ ἄλλοτε κάποια φορὰ ἐδῶ πέρα.

Ἀνέβηκαν τὴ μαρμαρίνη σκάλα καὶ μπῆκαν μέσα στὸν πύργο.
— ‘Εκείνος τῆς ἐξηγοῦσε τὴν τέχνη τῶν πινάκων καὶ τὴν διακόσμηση τῶν σαλονιῶν, μὰ ἐκείνη εἶχε μέσα στὸ μυαλό τῆς τὴ μικρὴ καλύβα τους ὅπου σὲ λίγο θὰ γυρίζαν. Ὁ ζωγράφος τῆς τὴν εἶχε δείξει τὴ προηγουμένη λέγοντάς τῆς:
— Νὰ τὸ τζάκι πού θὰ ζεσταίνομαστε τὸ χειμῶνα. Εἶνε μικρὴ καὶ φτωχὴ ἡ καλύβα μας, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μας εἶνε μεγάλη.

Ναὶ ἡ ἀγάπη τους ἦταν μεγάλη. ‘Εκείνη τὸν ἀγαποῦσε τόσο τρυφερά, δὲ σκεπτόταν παρά ποτὲ θὰ γυρίσουν στὴ φτωχὴ τους καλύβα.
‘Εκείνος κατάλαβε τὴν ἀφηρημάδα τῆς καὶ τὴ ρώτησε:
— Τί σκέπτεσαι;

— ‘Εσένα, τοῦ ἀπάντησε ἀπλᾶ ἐκείνη.
Εἶχαν σταματήση στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ ὄποιου τὰ παράθυρα ἀνοίγανε πᾶν’ ἀπ’ τὰ δένδρα καὶ τὶς λίμνες τοῦ πάρκου. Ὁ ἥλιος ἔγερνε καὶ ἡ τελευταίος του ἀκτίνες ἀντανάκλουσαν στοὺς καθρέπτες.

— Εἶνε ἀγαθὰ, στέναξε κείνη. Δὲ γυρίζουμε στὴν καλύβα μας;
‘Εκείνος τότε χαμογέλασε, καὶ τῆς εἶπε:

— Αὐτός ὁ πύργος εἶνε δικός σας, κυρία.
Τὸ εὐθυμο γέλοιο τῆς νέας ἀντίχρησε στὸ ἀπέραντο σαλόνι.

— Δικός μου;
‘Εκείνος τῆς ξανάπε σοβαρά.

— Ναί, δικός σας! Εἰμαι ὁ λόρδος Βυρλέ, ὅτι ἔχω σᾶς ἀνήκει μαζί μὲ τὴν καρδιά μου.

‘Εκείνη τότε χλωμάσε καὶ στηρίχτηκε στὸν τοίχο κοντὰ σ’ ἕνα παράθυρο. Ἡ ἐξοχὴ ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε μιὰ ἡρεμὴ ὀμορφιά. Στὸ βάθος φαινόταν τὸ μικρὸ ἄσπρο καλυβακι πού δεχόταν τὶς τελευταίος ἀναλαμπές τοῦ ἡλίου.

— Ἀλλοῖμονο! ψιθύρησε ἐκείνη μυστικά σάν νᾶχανε τὴν εὐτυχία τῆς.

— Σᾶς ἐδιάλεξα μέσα σ’ ὄλες γιὰ τὴν ὀμορφιά καὶ τὴ φρονιμάδα σας τῆς εἶπε καὶ θέλησα νὰ σᾶς κατακτήσω χωρὶς τὴν περιουσία μου καὶ τ’ ὄνομά μου.

‘Εκείνη σκεπτόταν γιατί ὁ ἄντρας τῆς εἶπαιε τόσο ἄτοτομα νὰ τῆς μιλάει στὸν ἐνικό.

Γιὰ τὴ μὴ τοῦ ἐναντιωθεῖ τοῦ χαμογέλασε γλυκὰ καὶ θλιβερά. Ἀναγκάστηκε ὡς τόσο νὰ ὑποταχθῆ στὴν τύχη τῆς.

Μὰ κάθε βράδυ πού ἦταν μόνη, καθόταν στὸ παράθυρο ἀπ’ ὅπου μπορούσε νὰ κοιτάξῃ τὸ μικρὸ ἄσπρο καλύβι, ὅπου εἶχε ὄνειρευθεῖ νὰ κατοικήσῃ μαζί μ’ ἐκεῖνον π’ ἀγαποῦσε κ’ ἔκλαιγε σιωπηλά.

— Ἄ! γιὰ νὰ μὴν ἦταν ὁ φτωχὸς ζωγράφος! ἔλεγε μέσα τῆς κάθε τόσο.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ σβύνει. Οὔτε οἱ γιατροί, οὔτε τὰ ταξείδια, οὔτε αἱ διασκεδάσεις, οὔτε τὰ μέσα πού παρέχεῖ ἡ περιουσία τοῦ λόρδου, δὲν μπόρσαν νὸ γιὰτρέψουν τὴν ἀρρώστειά τῆς. Ἐνα καλοκαιριάτικο βράδυ ὁμοιο μὲ κείνο πού εἶχε ἔλθει στὸν πύργο, ἔγυρε τὸ κεφάλι στὴν ἄκρη τοῦ παραθύρου κ’ ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια.
— Δὲν ξεύρομε ἀπὸ τί πέθανε! εἶπαν οἱ γιατροί.
— Ἐγὼ τὸ ξέρω, εἶπε, ὁ λόρδος Βυρλέ, πού μιὰ μεγάλη θλίψη φαινόταν νὰ τὸν καταβάλλει.

Καὶ παρήγγειλε ἀμέσως στὶς ὑπερέτριες.

— Νὰ τῆς φορέσετε τὸ νυφικὸ τῆς φόρεμα, τὸ ἀπλὸ μῆλινον φόρεμα πού φοροῦσε ὅταν ἦλθε ἐδῶ... Μόνον ἔτσι θ’ ἀναπαυθῆ ἡ ψυχή.
Μετάφρ. Τένυσον

*

‘Τὸ τραγοῦδι τοῦ Κόκκινου Μύλου,

‘Εξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ὄλα τὰ Μουσικὰ Καταστήματα τὸ «Ταγκὸ τῆς Κοκκίνης», «Δὲν φέρονει λήθη τὸ κρασί», τὸ Succès τῆς ἐφρετινῆς ἐποχῆς πού ἐξετρελλάνει τὴν Ἀθήνα.
Μουσικὴ: τοῦ κ. Δ. Κασσίου. Στίχοι: τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη.

